

[Skræppenborg-Nielsen.]

er helt enig med ministeren i, at det slet ikke er så let, som det umiddelbart synes, at få disse karensdage afskaffet, fordi det ganske rigtigt — og det fremgår også af betænkningen — forudsætter meget store principielle ændringer i den gældende dagpengeordning. Jeg er ganske enig med den højtærede minister heri. Alligevel vil jeg gerne have lov til at sige, for jeg tror, jeg også her er enig med den højtærede socialminister: vi må have disse karensdage afskaffet; de bør afskaffes, og de kan naturligvis også afskaffes.

Vi kan anbefale såvel det oprindelige lovforslag som de ændringsforslag, der er kommet til under udvalgsbehandlingen.

Erik Hansen: Der skal ikke fra min side knyttes mange bemærkninger til selve lovforslaget. Der står jo et enigt folketingsudvalg bag forslaget, og det må betragtes som en naturlig videreførelse af den lovgivning, der på et nært beslægtet område nylig er gennemført i tinget.

Det er rimeligt, at man i vor tid tilstræber, at den, der rammes af ulykke, af sygdom eller arbejdsløshed, ikke prisgives økonomisk. De dagpengesatser, som nu foreslås sat til maksimalt 50 kr. pr. dag for forsørger, kan ikke være mindre, og midlerne skaffes jo i henhold til det, der er tradition for inden for denne lovgivning, for femsjettedeles vedkommende ved bidrag fra arbejder- og arbejdsgiverside. Når det er lønmodtagere, lønarbejdere, det drejer sig om, er staten jo part i sagen for den sidste sjettedels vedkommende. Jeg vil sige om denne lovgivning, der altså drejer sig om lønarbejdersikring i sygdomstilfælde, at det er en god lovgivning; den har sat sygedagpengene i system, så alle lønarbejdere er med.

Desværre står det jo ikke så godt til, når det drejer sig om sikring gennem sygekasserne på frivillig basis. Her er der for få med; alt for mange selvstændige håndværkere, landmænd osv. viger tilbage for den betydelige omkostning, der er forbundet med sikring af dagpenge i sygdomstilfælde, og det samme gælder for mange husmødre. Det er uheldigt, som det er, men formodentlig kan problemet tages op og løses, når vi ser resultatet af socialreformkommissionens arbejde.

Siden førstebehandlingen her i tinget er der jo kommet et par ændringsforslag, og jeg synes, de på god måde har suppleret denne lovgivning. Jeg vil gerne pege på, at der nu åbnes mulighed for, at sygekasserne dækker undersøgelse og behandling for livmoderkræft. Jeg tror, det er en meget heldig landvinding, der her er føjet til. Det vil være helt urimeligt, om den tanke fortsat skulle gælde, at nogen undlod at søge bistand, når det drejede sig om forebyggende undersøgelse, fordi denne undersøgelse var forbundet med udgifter. Jeg tror, det er meget heldigt, at man har fået det føjet til.

Udvalget har beskæftiget sig med en anden ting, muligheden for, at sygekasserne kunne yde hjælp til forebyggende behandling af den tandsygdom, der benævnes paradentose. Det lykkedes ikke udvalget at finde en løsning af dette spørgsmål. Grundene var flere. Jeg skal dog her nævne, at jeg hæftede mig meget ved den oplysning, udvalget fik fra sagkyndig side, hvor det blev angivet, at en af grundene til, at tandlægerne ikke kunne påtage sig opgaven, var, at tandlægerne savnede tid, men at det formodentlig ville hjælpe, når der kom gang i uddannelsen af de såkaldte tandplejersker, en videreuddannelse af de nuværende klinikassistenter.

Her løber vi igen ind i en af de paradoksale problemstillinger. I dette tilfælde: tandlægerne er overbebyrdet med arbejde, der udmærket kunne klares af personer med betydelig kortere og billigere uddannelse. Det må håbes, der snarest bliver tilrettelagt en uddannelse af disse tandplejersker, så de kan aflaste tandlægerne på en lang række områder. Arbejdsfunktioner som instruktion i tænders renholdelse, i tandrensning og elementær undersøgelse er opgaver, der kunne henlægges til sådanne nyuddannede. Det ville give tandlægerne mere tid til det egentlige tandlægearbejde. Den håbløse mangel på tandlæger, som sygekasserne og befolkningen i dag sukker under, er uheldig og uholdbar.

Med disse bemærkninger skal jeg på det radikale venstres vegne anbefale lovforslaget.

Inger-Lise Bech Hansen: Idet jeg skal hen-vise til, hvad jeg sagde ved første behand-